

Μιλήσαμε στο προηγούμενο άρθρο για τις δύο προϋποθέσεις, που είναι απαραίτητες να υπάρχουν για να εξασφαλίσουμε τη Νίκη στον άγνωστα καρδιά της άπιστίας και της υλοκρατίας. Υπάρχουν ακόμα και άλλες πολλές, αλλά επειδή πρέπει αυτή η σειρά των άρθρων κάποτε να τελειώσει, ως προσπάθειά μας ακόμα μία, ως τελευταία.

Αυτή η προϋπόθεση είναι, ότι πρέπει να σταματήσει η "μειοδοσία;"

Έδω είμαι βέβαιος, ότι οποιος διαβάσει αυτό το άρθρο θα διερωτηθεί τί εννοούμε όταν λέμε, ότι πρέπει να σταματήσει η "μειοδοσία"; Ποιά είναι η μειοδοσία; ~~ποιά είναι η μειοδοσία;~~ Και ποιοί κάνουν τη μειοδοσία;

Όταν έδω λέμε μειοδοσία, εννοούμε την προσπάθεια που έχει γίνει και που εξακολουθεί να γίνεται, να κοπή ο Χριστιανισμός στα μέτρα μας. Τό ξεκίνημα ^{της μειοδοσίας} έχει αρχίσει απ' την άποψη, ότι αυτά που διδάξε ο Κύριός μας δεν μπορεί να εφαρμοσθούν σ' αυτή τη ζωή.

Ξεκινώντας απ' αυτά προχώρησε η άρνησις, για να ισχυρισθεί, ότι δεν υπήρξε ποτέ ο Χριστός, ότι η Καινή Διαθήκη γράφτηκε πολύ μεταγενέστερα και ούτω καθεξής, μέχρι που κόβοντας τό ένα ύστερ' απ' τό άλλο άπ' ό,τι αποτελεί την πίστι μας κατάντησε να έχουμε ένα Χριστιανισμό κυριολεκτικά άγνωστο.

Αυτή ^{η μειοδοσία} ~~η μειοδοσία~~ είναι η "μειοδοσία". Και αυτοί ^{οι} ~~αυτοί~~ ^{της} ~~της~~ ^{μείων} ~~της~~ ^{τη} ~~τη~~ ^α ~~α~~ ^{μειο-} ~~μειο-~~ ^{δοσία;} ~~δοσία;~~ Τό περίεργο είναι, ότι τη μειοδοσία δεν την κάνουν μόνο οι όλιγότες και οι άθεοι. Αυτοί, ~~οι~~ ^{οι} διακηρύσσουν κάτι τέτοια είναι, συνεπείς σέ ό,τι "πιστεύουν". Τό αντίσπαστικό και παράδοξο είναι, ότι στη μειοδοσία είναι ένοχοι και πολλοί, για να μην ειπούμε οι περισσότεροι, από όσους παρουσιάζομαστε ότι πιστεύομε στον Κύριο.

Και απ' αυτούς πάλι άλλοι μόν καταλήγουν στη μειοδοσία από προσωπική έμπειρία. Αυτοί, βλέποντας ότι οι δυνάμεις τους δεν έπαρκοϋν για να φθάσουν στο ίδεώδες, που προβάλλεται απ' τη διδασκαλία του Κυρίου, προσπαθούν με διάφορες τάχα έπιστημονικές έρμηνείες να αποδείξουν, ότι ο Κύριος, όταν ζητή τό άλλα ή τό βήτα, δεν έννοεί εκείνο που λέει τό κείμενο της Καινης Διαθήκης, ^{από μια όψη του} ~~από μια όψη του~~ ^{είναι} ~~είναι~~ άκατόρθωτο, αλλά κάτι άλλο, που φυσικά είναι μέσα στις δυνατότητες του μέσου ανθρώπου.

Άλλοι πάλι απ' τους "πιστούς" στο Κύριο κάνουν τη μειοδοσία και υποβαθμίζουν την έννοια των απαιτήσεων της διδασκαλίας του Κυρίου με τό σκοπό να προσελκύσουν τάχα περισσότερους στο Χριστιανισμό. Με άλλα λόγια, για να προσελκύσουν περισσότερους σ' αυτό που παρουσιάζουν ως Χριστιανισμό καταλήγουν να κηρύττουν κάτι, που τό όνομά του είναι μόν Χριστιανισμός, αλλά δεν είναι παρά ένα καθαρό ψευδελίγραφο, μία άνομολόγητη και ανεύθνη νοθεύα του πραγματικού Χριστιανισμού, ^{αυτός δηλαδή, που} ~~αυτός δηλαδή, που~~ ^{έχει} ~~έχει~~ σήμερα και θά έχη πάντα ανάγκη ο άνθρωπος. ^{και τότε} ~~και τότε~~ ^{είναι} ~~είναι~~ ^{ο,τι} ~~ο,τι~~ κήρυξε ο Χριστός, ο ^{σημείο} ~~σημείο~~ Ορθόδοξος Χριστιανισμός.

Αυτές οι προσπάθειες, απ' τό ένα μέρος να κάνωμε τό Χριστιανισμολογικό για τόν έαυτό μας και από τό άλλο μέρος να τόν κάνωμε τάχα πιο

έλκυστικό για τους πολλούς, μαζί με πολλά άλλα, έγιναν αίτια να ξε-
χαστούν και να τεθούν κατά μέρος πολλές βασικές απαιτήσεις που έχει
ο Κύριός μας από όσους θελήσουν να ακολουθήσουν το δρόμο που Έκει-
νος βρει χαράξει τόσο καθαρά και με τη διδασκαλία Του και με τη ζωή
Του.

Δέν θά τολμούσε κανείς να αναφέρει αυτές τις ξεχασμένες από μās
απαιτήσεις του Κυρίου, γιατί θά χρειαζόταν όμη ένα ολόκληρο άρθρο,
άλλ' ένα βιβλίο. Έτσι όμως για δείγμα πρέπει να σημειώσωμε μιά δυό
άπ' αυτές.

"Ας αρχίσουμε από μιά, τήγπιό βασική. Ξεχάσαμε, ότι ο Κύριος δέν
ήταν ένας Σωκράτης ή ένας Πλάτων, που ήλθε και έζησε κοντά μας, για
νά μās άφίση ^{μια} περιικές διδασκαλίες χρήσιμες για τη ζωή μας, άλλ' ότι ο
Χριστός έπαθεν υπέρ ήμων, ήμιν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα έπακολου-
θήσητε τοις ίχνεσι αυτού" (Α' Πέ. β', 21). Δηλαδή όταν γινόμαστε Χρι-
στιανοί παίρνουμε ένα πρότυπο ζωής, ένα μοντέλο, σύμφωνα με τό όποιο
θά πρέπει να διαμορφώσουμε τη ζωή μας. Γι' αυτό, όταν βαπτίζομαστε ή
Έκκλησία μās υπενθυμίζει και τό έπαναλαμβάνει σε πολλές άλλες εύκαι-
ρίες: "Όσοι εις Χριστόν έβαπτίσθητε Χριστόν ένεδύσασθε". ^{Με} άλλα λό-
για όσοι βαπτισθήκαμε στό όνομα του Χριστού πρέπει να αλλάξωμε, να
γίνωμε άλλοι άνθρωποι, που θά μοιάζωμε με τό Χριστό.

Πρό παντός ξεχάσαμε, ότι ο Χριστός άπ' όσους φέρνουν τό όνομά Του
και θέλουν να Τόν ακολουθήσουν, ζητάει τά πάντα, την άυταπάνησι, ~~την~~
την ολόκληρωτική θυσία. Τό ειπε καθαρά, ολόκαθαρα.

Τό σημειώσαμε και σε προηγούμενο άρθρο. "Ας τό θυμηθοϋμε και
πάλι: ο Κύριος ειπε "ει τις έρχεται προς με και ου μισει τον πατέρα α
αυτου και την μητέρα και την γυναίκα και τά τέκνα και τους αδελφους
και τάς αδελφάς, ετι δε και την εαυτου ψυχήν ου δύναται μου μαθητής
ειναι. Και οστις ου βαστάζει τον σταυρόν αυτού και έρχεται οπίσω μου,
ου δύναται ειναι ^{αυτου} μου μαθητής" (Ακ. ιδ', 26-27).

Θά ποϋν ~~αυτου~~ που θέλουν να τά μπαλώσουν και να
καταντήσουν τον Χριστιανισμό έλκυστικό και βολικό για τους πολλούς,
ότι αυτές οι απαιτήσεις είναι "πολύ σκληρές, πραγματικά ολόκληρωτικές?"

Η άπάντησις σ' αυτούς είναι, ότι πρώτον έτσι τις διετύπωσε ο
Κύριος, Δεύτερον, ότι δέν μās αναγκάζει να Τόν ακολουθήσουμε. Τρίτον,
ότι αυτές οι άβαρίσεις είναι που μās έφεραν εκεί που ειμαστε σήμερα και
ώς ένας ένας οι Χριστιανοί και ώς Χριστιανισμός και ώς ολόκληρη άν-
θρωπότης. Τέταρτον, τέλος, ότι αυτές οι πολύ σκληρές και ολόκληρωτι-
κές απαιτήσεις, για τους σκεπτόμενους, τους πιο σοβαρούς ανθρώπους,
και ιδίως για τους νέους, είναι οι πιο σημαντικές και, οι πιο έλκυστι-
κές. Έλκυστικές δέν είναι οι νερόβραστες απαιτήσεις, που τις παρού
σιάζωμε σήμερα ώς τάχα απαιτήσεις του Χριστού και της Έκκλησίας Του.

Απ' τις εντολές εκείνες του Κυρίου, που τις εχομε παραμελήσει
και ξεχάσει, ^{ου} ~~ου~~ ^{θα} ^{επρεπε} ^{να} τελειώσωμε τη σειρά αυτών των άρθρων, χωρίς να ανα-
ρωμε ακόμα μιά-δυό.

Παραδείγματος χάριν. Όταν γίνονται στην Έκκλησία εκλογές
προσώπων, που πρόκειται να αναλάβουν κάποια εξέχουσα θέσι, ποιός ^{από}
μās θυμάται αυτά που ειπεν ο Κύριος στους Μαθητάς Του, που άγανάκτησαν

έναντίον τῶν δύο Ζεβεδαίων, όταν ἡ μητέρα τους τὸν παρακάλεσε οἱ δύο γιοιοὶ της νὰ καθίσουν στὴ δόξα Του "ἐκ δεξιῶν, Του καὶ" ἐξ εὐωνύμων" Του; Τί εἶπεν τότε ὁ Κύριος; "Ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος (δηλαδή ὑπηρετής), καὶ ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος" (Μάρκ. ι', 43-44):

"Ὅς ἀναφέρωμε καὶ τὸ ἄλλο: Ὑποτίθεται, πὼς ὅλοι ὅσοι ἔχομε τὴν ὑποχρέωσι νὰ κηρύττωμε τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου εἴμαστε οἱ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου τῶν "Ἀποστόλων. Ποιὸς ὁμως ἀπὸ μᾶς θυμᾶται αὐτὰ πού τοὺς εἶπε ὁ Κύριος, όταν τοὺς ἐξαπόστειλεν στὸ κήρυγμα; Ὅταν ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τοὺς εἶπε: "Μὴ κτήσησθε χρυσόν μηδὲ ἄργυρον μηδὲ χαλκόν εἰς τὰς ζῶνας ὑμῶν, μὴ πήραν (σακκούλι) εἰς ὁδόν, μηδὲ δύο χιτῶνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ράβδον" (Ματθ. ι' 9-10); Τὰ θυμᾶται κανεῖς μας;

Θὰ μὲ ἐρωτήσουν μερικοὶ: ἐσὺ τὰ θυμᾶσαι; Δυστυχῶς μὲ ντροπὴ μου ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ τὰ θυμᾶμαι. Ἀλλὰ τουλάχιστον, όταν τὰ ξαναδιαβάζω στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ στοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, σκέπτομαι πόσο μακρῶν βρισκομαι ἀπ' τὸν τρόπο τῆς ζωῆς, πού ὁ Κύριος μὲ τὰ οὐράνια λόγια Του καὶ μὲ τὴ ζωὴ Του μᾶς διδάξε πὼς θέλει νὰ ζοῦμε, καὶ μάλιστα ἐμεῖς ὅσοι ἀνεβήκαμε στὶς "πρῶτες" θέσεις.

Αὐτὰ τὰ σημειώσαμε, γιὰ νὰ κατακάβωμε πὼς πρέπει νὰ ἐξοπλισθοῦμε γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ ὅσοι ~~π~~ πιστεύομε στὸ Χριστό καὶ θέλομε νὰ κηρύξομε καὶ νὰ ἀκολουθήσομε τὸ δρόμο Του. Καταλαβαίνομε τώρα τί σημαίνει "μαχητικὴ Ὁρθοδοξία"; Βλέπομε σέ ποιά "μειοδοσία" ἔχομε καταντήσει τὸν Χριστιανισμό; Ἄν θέλωμε νὰ ἀνήκωμε στὴν "παρεμβολή", στὴ στρατιὰ τῶν μαχητῶν καὶ ὀπλιτῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ νικήσωμε στὸν ἀγῶνα Του, θὰ πρέπει νὰ ξαναθυμηθοῦμε καὶ νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τίς ἀπαιτήσεις, πού ἔχει ὁ Κύριος ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ φορέσωμε τὴ στολὴ πού φορέσαμε μὲ τὸ βάπτισμα στὸ ὄνομά Του, ὡς στρατιῶτες ^{Του} ἵπρέπει νὰ γίνωμε "κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Χριστοῦ.